

Sygn. akt II AKa 205/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Apelacyjnego Ewa Leszczyńska-Furtak

Sędziowie: Sądu Apelacyjnego Dorota Tyrła

Sądu Okręgowego (del.) Izabela Szumniak (spr.)

Protokolant Aleksandra Duda

przy udziale Prokuratora Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2020 roku sprawy

1. K. G. (1), syna Z. i B. z

domu G., urodzonego (...) w W. oskarżonego z art. 310 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz z art. 244 k.k.;

2. R. G. (1), syna J. i J. z domu K., urodzonego (...) w W., oskarżonego o czyn z art. 310 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

3. D. S., syna J. i M. z domu H., urodzonego (...) w W., oskarżonego o czyn z art. 310 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 13 września 2018 r. sygn. akt XII K 53/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do K. G. (1) w ten sposób, że:

1. uchyła orzeczenie z pkt 3 wyroku o wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności;

2. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 1. wyroku ustala, że wziął on udział w podrobieniu kart kredytowych na nazwiska innych ustalonych osób w liczbie nie większej niż 53 (pięćdziesiąt trzy) karty, przy użyciu których dokonano zakupów na kwotę nie większą niż 21.722 (dwadzieścia jeden tysięcy siedemset dwadzieścia dwa) złote i obniża wymierzoną oskarżonemu za ten czyn karę do 2 (dwa) lat i 4 (cztery) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę do wysokości 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda;

3. w pozostałej części zaskarżony wyrok w stosunku do K. G. (1) utrzymuje w mocy;

4. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności orzeczone za czyny przypisane w pkt 1 i 2 zaskarżonego wyroku i wymierza karę łączną 2 (dwa) lat i 7 (siedem) miesięcy pozbawienia wolności;

5. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu K. G. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 28 grudnia 2010 r. do dnia 30 sierpnia 2012 r.;

II. zmienia zaskarżony wyrok w jego punkcie 6. w stosunku do D. S., w ten sposób, że:

1. na poczet orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 19 września 2011 r. do dnia 14 grudnia 2012 r.;

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok w stosunku do D. S. utrzymuje w mocy;

III. zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego R. G. (1) utrzymuje w mocy;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. B., Kancelaria Adwokacka w W., adw. M. D., Kancelaria Adwokacka w W. i na rzecz r.pr. K. P., Kancelaria Adwokacka w W. kwoty po 600 zł (sześćset złotych), powiększone o 23% VAT, za pomoc prawną udzieloną oskarżonym K. G. (1), R. G. (1) i D. S. z urzędu, w instancji odwoławczej;

V. zwalnia oskarżonych K. G. (1), R. G. (1) i D. S. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 205/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 13 września 2018 roku, sygnatura akt XII K 53/15

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. Granice zaskarżenia

<i>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</i>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<i>1.3.2. Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany	

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Sąd nie przeprowadzał postępowania dowodowego

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków

Lp.	Zarzuty zawarte w apelacji obrońcy K. G. (1)	
	<p>I.</p> <p>1. Naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 310 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz 18 § 3 k.k., poprzez jego błędną interpretację, w sytuacji gdy oskarżony nie wykonał żadnych czynności faktycznych, aby fałszować karty płatnicze, a przekazane przez oskarżonego informacje jedynie ułatwiły S. G. (1) popełnienie przestępstwa, co powinno prowadzić do wniosku, że zachowanie oskarżonego nie wypełnia znamion przestępstwa z art. 310 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k., lub co najwyżej wypełnia znamiona pomocnictwa do popełnienia takiego czynu;</p> <p>Ewentualnie</p> <p>1. Naruszenie art. 7 k.p.k. w zakresie oceny wyjaśnień oskarżonego;</p> <p>2. Naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie we wskazanym zakresie treści zeznań A. K. (1)</p> <p>3. Naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie we wskazanym zakresie treści zeznań P. K. (1) i A. C. (1)</p> <p>4. Naruszenie art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k., poprzez oddalenie wniosku o przesłuchanie na rozprawie głównej świadka I. S. (1)</p> <p>5. Błąd w ustaleniach faktycznych, poprzez nieprawidłowe ustalenie, że oskarżony brał udział w podrobieniu kart w ilości nie mniejszej niż 80 sztuk, gdy z zeznań S. G.</p>	<p># zasadny</p> <p>#pkt. I podpunkt 3, 5, 6 częściowo zasadne</p> <p>#pkt. I podpunkt 1, 2 i 4 oraz punkt II i III niezasadne</p>

	<p>(1) i z treści uzasadnienia wyroku wynikało, że wyrobiono nie więcej niż 63 karty, a analiza pozostałego materiału dowodowego wskazuje, że wyrobiono ich co najwyżej 17;</p> <p>6. Błąd w ustaleniach faktycznych, poprzez nieprawidłowe ustalenie, że oskarżony dokonywał zakupów podrobionymi kartami za kwotę nie niższą niż 60.000 zł, w sytuacji gdy kwota ta nie wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego w sposób pewny, a według obrońcy kwota ta wynosi około 5. 000 zł</p> <p>II. W zakresie zarzucanego oskarżonemu czynu z art. 244 k.k.</p> <p>1. Naruszenie przepisów postępowania, tj art. 7 k.p.k., gdy z treści wyjaśnień oskarżonego wynika, że nie był świadomy obowiązującego zakazu;</p> <p>2. Błąd w ustaleniach faktycznych, poprzez nieprawidłowe ustalenie, że oskarżony prowadząc pojazd w dniu 28 grudnia 2010 r. był świadomy, że bieżnie orzeczony wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów</p> <p>III. rażąca surowość orzeczonej kary łącznej 2 lat i 11 miesięcy pozbawienia wolności</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja obrońcy jest zasadna jedynie w niewielkim zakresie, co doprowadziło do zmiany opisu czynu przypisanego temu oskarżonemu i jedynie w nieznaczonej części doprowadziło do uwzględnienia zawartych w apelacji wniosków:</p>		

I.

1. Niezasadnym jest zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 310 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz 18 § 3 k.k., poprzez jego błędną interpretację, w sytuacji wskazanej przez obrońcę a polegającej na tym, że oskarżony K. G. (1) nie wykonał żadnych czynności faktycznych, aby fałszować karty płatnicze. Z opisu czynu przypisanego temu oskarżonemu wynika, że działał wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami – oznacza to, że – a co jest istotą współsprawstwa – wspólnie z innymi wypełnił znamiona art. 310 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k., przy czym nie jest konieczne, by każdy ze współdziałających osobiście wykonał działania wyczerpujące każde znamię, wystarczy, by suma tych działań złożyła się na wspólne wykonanie czynu zabronionego i tym samym na wyczerpanie dyspozycji tych przepisów. Istotne jest zatem na gruncie sprawstwa przypisanego oskarżonemu czynu zabronionego to, że oskarżony G., wiedząc o tym, że karty kredytowe wystawione na nazwiska osób przez niego zwerbowanych do przestępczego procederu są sfalszowane korzystał z tego uzyskując korzyści majątkowe bezpośrednio powiązane z kwotami pieniężnymi uzyskiwanymi przez te osoby z tytułu zakupów dokonywanych fałszywymi kartami. Powszechnie wiadomym jest, że karta płatnicza, debetowa czy kredytowa winna zostać wystawiona przez bank i ma związek z rachunkiem bankowym lub linią kredytową uruchomioną przez bank i ma ścisły związek z osobą, na której dane została wystawiona. Już choćby

to świadczy, że w wypadku kart, na których widnieją dane danej osoby, a która została jedynie wprowadzona do przestępczego procederu, a o wydawanie takich kart się nie ubiegała, wiadomym jest, że taka karta nie może być kartą prawdziwą – a tym bardziej przy większej ilości takich kart. Jak słusznie zresztą wskazał w swoim uzasadnieniu Sąd meriti oskarżony G. doskonale wiedział, że karty, którymi posługują się A. C. (1) i pozostałe zwerbowane przez niego osoby są kartami sfalszowanymi. Z zeznań A. C. wprost wynika, że K. G. (1) mówił mu, że karty podrabia S. G. (1), a następnie namawiał go i groził mu w związku z chęcią jego rezygnacji z udziału w tym procederze. Prawidłowo uznał Sąd Okręgowy, że oskarżony G. miał pełną świadomość uczestnictwa w przestępstwie wyczerpującym zarówno znamiona przepisu art. 286 § 1 k.k. jak i 310 § 1 k.k. Tym samym, wbrew sugestiom obrońcy oskarżonego nie sposób, w przypadku K. G. mówić wyłącznie o pomocnictwie do popełnienia przypisanego mu czynu. Biorąc bowiem pod uwagę stopień jego zaangażowania, przejawiający się w werbowaniu osób, na których dane fałszowane były karty płatnicze, sprawowaną nad procederem kontrolę oraz uzyskiwane z tego tytułu od zaangażowanych osób kwoty pieniężne nie sposób przyjąć, że oskarżony, choć swoim zachowaniem bezpośrednio nie wypełnił wszystkich znamion czynu, że nie dopuścił się jego popełnienia w formie współsprawstwa z innymi osobami;

2. Całkowicie niezasadny jest zarzut naruszenia przepisu art. 7 k.p.k. w zakresie oceny wyjaśnień oskarżonego K. G. (1). Jak

wskazano wyżej eksponowany w wyjaśnieniach oskarżonego fakt braku realizacji wszystkich znamion czynu mu przypisanego nie ekskulpuje go, w szczególności na gruncie szeroko eksponowanego przez Sąd meriti działania na zasadzie współsprawstwa z innymi osobami;

3. Za zasadny uznać należy podniesiony przez obrońcę zarzut nieprawidłowej oceny zeznań świadków P. K. (2) i A. C. (3), ale wyłącznie w zakresie rozmiaru przestępczej działalności tych osób oraz P. M. i I. S. (1). Zeznania świadków P. K. (2) i A. C. (3) oraz dowody w postaci orzeczenia Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 21 września 2016 r. (sygn. akt VIII K 332/12) oraz Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 28 września 2017 r. (sygn. akt II AKa 179/17) dały podstawy do zmiany orzeczenia Sądu I instancji w zakresie liczby kart oraz kwot zakupów przy ich pomocy dokonanych przez P. K. (2), A. C. (3), P. M. i I. S. (1). Sąd Okręgowy, uznając, że działania w postaci realizowania zakupów sfalszowanymi kartami wyłącznie przez wskazane w opisie czynu osoby, popadł w sprzeczność, przypisując oskarżonemu G. liczbę kart i kwoty zakupów realizowanych wyłącznie przez te osoby w wysokości wyższej niż ta przypisana osobom za pośrednictwem, których oskarżony działał. Skoro w prawomocnych orzeczeniach przyjęto, że P. K. (2) posługując się 30 kartami dokonał zakupów na kwotę 15.000 zł., A. C. (3) posługując się około 15 kartami dokonał zakupów na kwotę 5000 zł., P. M. posługując się 3 kartami dokonał zakupów na kwotę 200 zł., zaś I. S. (1) posługując się 5 kartami dokonał zakupów na kwotę

1522 zł. to konsekwentnie przyjąć należało, że K. G. (1), wziął udział w podrobieniu kart kredytowych na nazwiska tych osób w ilości nie większej niż 53 karty, gdzie kwota zakupów nie była większa niż 21. 722 zł.;

4. Bezzasadny jest zarzut naruszenia przepisów postępowania art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k. wskazany w punkcie 4 apelacji obrońcy. W pierwszym rzędzie stwierdzić należy, że wbrew wskazanej przez Sąd podstawie prawnej wniosek dowodowy o przesłuchanie świadka I. S. (1) nie został oddalony. Sąd przeprowadził bowiem ten dowód, poprzez odczytanie zeznań świadka na podstawie art. 391 § 1 k.p.k., z uwagi na to, że nie udało mu się doręczyć wezwania. Z uzasadnienia postanowienia Sądu w tym zakresie jednoznacznie wynika, jakie okoliczności legły u podstaw odczytania zeznań świadka na rozprawie w trybie art. 391 § 1 k.p.k., zamiast jego bezpośredniego przesłuchania;

5. Błędne ustalenia faktyczne wskazane w punktach 5 i 6 apelacji, odnoszące się do ilości sfalszowanych kart oraz kwoty dokonanych za ich pomocą przez ustalone osoby zakupów zostały skorygowane w postępowaniu odwoławczym w sposób wskazany wyżej w punkcie 3. Dalej idące zarzuty obrońcy w zakresie błędu w ustaleniach faktycznych są niezasadne i nie znajdują oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym.

II. Niezasadne są zarzuty sformułowane w punktach 1 i 2 w zakresie czynu z art. 244 k.k. Bez szansy na powodzenie jest twierdzenie, że oskarżony G. w dniu

28 grudnia 2010 r., po raz kolejny zatrzymany do kontroli drogowej nie miał świadomości istnienia zakazu prowadzenia pojazdów w sytuacji gdy zatrzymany 14 listopada 2010 r. został o tym poinformowany oraz zatrzymano mu prawo jazdy. Ta okoliczność wynika nadto wprost z wyjaśnień oskarżonego G. (t. III k. 581, t. XXXII, k. 555), który potwierdził, że prawo jazdy zostało mu odebrane w czasie kontroli w dniu 14 listopada 2010 r.;

III. Sąd Apelacyjny nie podziela stanowiska autora omawianej apelacji, że orzeczona wobec oskarżonego łączna kara pozbawienia wolności mogłaby być uznana za karę rażąco niewspółmiernie surową w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem zarówno Sądu Najwyższego jak również Sądów Apelacyjnych tego rodzaju zarzut z kategorii ocen może być uznany za trafny i zasadny ale tylko wówczas gdy spełnione są łącznie dwa warunki. Pierwszy z nich to istotna, wyraźna „bijąca wręcz po oczach” różnica pomiędzy karą orzeczoną przez Sąd I instancji a karą jaką należałoby orzec w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowo zastosowanych dyrektyw wymiaru kary. Drugi z nich to stwierdzenie przez Sąd drugiej instancji naruszenia dyrektyw wymiaru kary, które określa art. 53 k.k. i co może nastąpić poprzez pominięcie określonych okoliczności w tym wypadku o charakterze łagodzącym lub też gdy wprawdzie tego rodzaju okoliczności formalnie uwzględniono, ale nie nadano im właściwego znaczenia. W przedmiotowej sprawie żadna z wyżej wskazanych okoliczności

nie zachodzi. Nadużyciem wydaje się twierdzenie, że wymierzona oskarżonemu G. za czyn pierwszy kara pozbawienia wolności jest rażąco niewspółmiernie surowa gdy oskarżonemu przypisano zbrodnię zagrożoną karą od 5 lat pozbawienia wolności albo karą 25 lat pozbawienia wolności i wskutek zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary wymierzono karę 2 lat i 7 miesięcy. Za rażąco niewspółmiernie surową nie może być również uznana wymierzona za czyn z art. 244 k.k. kara 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kara łączna 2 lat i 11 miesięcy pozbawienia wolności, która uwzględnia wszystkie dyrektywy wymiaru kary łącznej. Korekta opisu czynu dokonana przez Sąd odwoławczy doprowadziła do nieznacznego obniżenia wysokości kary pozbawienia wolności za czyn przypisany w punkcie 1., a w konsekwencji i kary łącznej, co jednak pozostawało bez związku z zarzutem rażącej surowości orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności.

Wniosek

1. O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego ewentualnie
2. O zmianę zaskarżonego wyroku, zmianę opisu i kwalifikacji prawnej, w ten sposób żeby zakwalifikować ten czyn jako pomocnictwo do przestępstwa z art. 310 § 1 k.k. i wymierzenie oskarżonemu kary łagodniejszej.

- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadny

<p>Zwięzłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego oraz o zmianę kwalifikacji prawnej i w konsekwencji wymierzenie kary łagodniejszej z przyczyn wskazanych wyżej jest niezasadny. Sąd Apelacyjny podzielił ocenę prawną zachowania K. G. dokonaną w I instancji.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzuty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego R. G. (1)</p>	
	<p>a. Zarzut obrazy przepisów postępowania:</p> <p>i. Art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, poprzez naruszenie przez Sąd I instancji zasady obiektywizmu, in dubio pro reo i dokonanie wybiórczej oceny zeznań S. G. (1) i A. K. (1), co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia wskazanym w tiret 1 – 4</p> <p>ii. Art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. w zw. z art. 53 § 1 i 2 k.k., która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, poprzez pominięcie istotnych (wskazanych w tiret 1 – 11) okoliczności;</p> <p>b. Samoistny błąd w ustaleniach faktycznych, który mógł wpłynąć na treść orzeczenia, tj. przyjęcie, że S. G. oglądał program telewizyjny z A. K. (1) w wakacje 2008 r., podczas gdy G. poznał K. dopiero na początku 2010 r.;</p> <p>c. Ewentualnie, z ostrożności procesowej</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności i grzywny.
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>1. Zarzut obrazy przepisów postępowania wskazanych w punkcie a.(i) jest niezasadny. Wyrok w odniesieniu do oskarżonego R. G. (1) zapadł bez naruszenia wskazanych przepisów, zaś jego uzasadnienie umożliwia kontrolę odwoławczą tegoż orzeczenia. Na wstępie wskazać natomiast należy, że obrońca w swojej apelacji popadł w sprzeczność wskazując, że zaskarża wyrok na korzyść R. G. (1), w zakresie dotyczącym rozstrzygnięcia o karze, gdy tymczasem wywiedzione zarzuty podważają rozstrzygnięcie Sądu meriti w zakresie dotyczącym winy. Oczywistym jest, że zgodnie z brzmieniem przepisu art. 118 § 1 i 2 k.p.k. znaczenie czynności procesowej ocenia się według treści złożonego oświadczenia, zaś niewłaściwe oznaczenie czynności procesowej, a zwłaszcza środka zaskarżenia, nie pozbawia czynności znaczenia prawnego, niemniej jednak od profesjonalnego podmiotu, jakim jest obrońca oskarżonego w osobie reprezentującego go adwokata oczekiwać należałoby precyzji oraz umiejętności prawidłowego formułowania, zarówno kierunku, zakresu zaskarżenia jak i postawionych zarzutów. Z treści złożonej apelacji wynika, że obrońca co do zasady nie kwestionuje udziału R. G. (1) w przestępczym procederze, zarzucając jednocześnie, że Sąd błędnie przyjął okres, w którym oskarżony miał dopuścić się przestępstwa, liczbę podrobionych</p>	

kart oraz kwotę dokonanych zakupów i nie wziął pod uwagę, że oskarżony pozostawał pod wpływem S. G.. Stanowisko powyższe nie jest słuszne, zaś argumenty zawarte w uzasadnieniu apelacji mają w istocie charakter polemiczny, nie mogą zatem prowadzić do uwzględnienia wskazanego zarzutu apelacyjnego. Ocena dowodów dokonana przez Sąd Okręgowy, w tym w szczególności wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadków S. G. i A. K. w pełni pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. Słusznie nie dał Sąd I instancji wiary oskarżonemu, że przestępstwa dopuścił się w okresie od lutego 2010 r. Z kategoriycznych zeznań świadka G. wynika bowiem niezbicie, że pomysł fałszowania kart płatniczych narodził się latem 2008 r., a inicjatorami całego przedsięwzięcia byli S. G. (1) z oskarżonym R. G. (1) i A. D.. Właściwie zatem ustalił Sąd I instancji, że oskarżony działał w okresie od października 2008 r., kiedy to pomysł z wakacji wszedł w fazę jego realizacji. Również liczba sfalszowanych kart oraz ustalona przez Sąd I instancji kwota zakupów pozostają w ścisłej korelacji z długością trwania czynu oraz zaangażowaniem R. G. (1). Sad meriti precyzyjnie wskazał jakie zeznania świadka G. stały u podstaw rekonstrukcji przebiegu stanu faktycznego w zakresie ilości kart i wysokości kwot zakupów oraz wskazał na korespondujące w tym zakresie zeznania świadka A. K. (1). Nieznaczące różnice w zeznaniach (wyjaśnieniach) S. G. (1) nie mogły mieć przy tym wpływu na ocenę wiarygodności jego wyjaśnień, bowiem oczywiste jest, że bez prowadzenia ewidencji, przy uwzględnieniu zakresu i rozległości przestępczej działalności S. G. (1) wskazywanie po pewnym

czasie danych precyzyjnych nie jest możliwe. Dlatego właśnie Sąd I instancji bardzo wnikliwie przeanalizował depozycje S. G. (1) i przekonująco uzasadnił przyjęte w orzeczeniu wartości, słusznie zmniejszając liczbę kart zarzucanych aktem oskarżenia z 400 na 150. Zupełnie bezpodstawny jest przy tym zarzut, że świadek K. miałby pomylić R. G. (1) z Ł. K. i wskutek tego zawyżyć kwestionowane przez obrońcę wartości. Obrońca cytuje przy tym wyrwane z kontekstu depozycje wskazanych osób, gdy tymczasem Sąd I instancji szczegółowo i przekonująco wykazał, które z nich, jako spójne wewnętrznie, korespondujące ze sobą i pozostałym materiałem dowodowym pozwoliło na dokonanie wiążących ustaleń. W zakresie kwot wykonanych transakcji świadek S. G. opisał średnie wartości towarów kupowanych na fałszywe karty płatnicze i wykazał, że używając 150 kart oskarżony mógł zakupić towar za kwotę 400 tysięcy złotych. Świadek dodał również, że kwota ta była kwotą przeprowadzonych transakcji, a nie kwotą, którą poszczególne osoby (w tym R. G.) „zarobiły” na przestępczym procederze. Słusznie zatem Sąd I instancji obdarzył zeznania świadka w tym zakresie wiarą. Nie zostały również naruszone zasady zawarte w art. 5 § 1 i 2 k.p.k. w sytuacji gdy Sąd I instancji dysponował w tej sprawie dowodami pozwalającymi na dokonanie stanowczych ustaleń faktycznych odnośnie sprawstwa, w tym rozmiaru przestępczej działalności R. G. (1). W realiach dowodowych występujących w przedmiotowej sprawie nie było zatem podstaw i potrzeby sięgania po regułę in dubio pro reo zawartą w art. 5 § 2 k.p.k. Wbrew

twierdzeniom R. G. (1) zebrany w sprawie materiał dowodowy, w tym w szczególności depozycje S. G. (1), przekonuje, że jego rola w przypisanym przestępstwie nie była podrzędna, zaś obiektywnie młody wiek oraz pozostawanie pod wpływem starszego S. G. (1), w świetle prawidłowo poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń oraz w świetle wniosków opinii sądowo – psychiatrycznej nie wskazują aby oskarżony pozostawał w nieświadomości co do bezprawności swojego zachowania. Odnośnie zarzutu naruszenia art. 4 k.p.k. Sąd apelacyjny wskazuje, że przepis ten zawiera ogólną zasadę postępowania i zgodnie z orzecnictwem Sądu Najwyższego nie może stanowić samodzielnej podstawy zarzutu apelacyjnego i kasacyjnego. Zdaniem Sądu odwoławczego zawarta w art. 4 k.p.k. zasada w żaden sposób nie została naruszona, skoro Sąd meriti uwzględnił okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego. Jednocześnie, poza wskazaniem przez obrońcę rzekomo naruszonego przepisu art. 4 k.p.k. nie sprecyzowano w żaden sposób w czym konkretnie objawia się jego obraza.

2. Zarzut obrazy przepisów postępowania wskazanych w punkcie a.(ii) jest niezasadny. W pierwszym rzędzie zwrócić należy uwagę na fakt, że wskazane naruszenia są chaotyczne, a apelująca podnosząc obrazę przepisów postępowania wskazuje jednocześnie na naruszenie przepisu prawa materialnego art. 53 § 1 i 2 k.k. Ponadto nie wyjaśnia w sposób precyzyjny, w czym konkretnie objawia się obraza każdego ze wskazanych

przepisów. Odnosząc się konkretnie do wymienionych przez nią, rzekomo pominiętych okoliczności kategorycznie stwierdzić należy, że żadna z nich, nie została pominięta przez Sąd meriti. Okoliczności te, związane w znacznej części z dyrektywami wymiaru kary zawartymi w przepisach art. 53 i 54 k.k. były skrupulatnie ocenione przez Sąd meriti przy wymiarze kary oskarżonemu R. G. (1). Wbrew zarzutowi obrońcy Sąd I instancji przyznał oskarżonemu status młodocianego a w konsekwencji zastosował przy wymiarze kary instytucję nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art.60 § 1 k.k. Na marginesie wskazać należy, że aktualne poglądy doktryny wskazują, że gdy przy ponownym rozpoznaniu sprawy sprawca ma już ukończone 24 lata (tak jak to było w przypadku oskarżonego G.) to nie jest już sprawcą młodocianym. Wydaje się, że taka wykładnia jest trafna ponieważ przepis mówi o „orzekaniu przez Sąd I instancji” a nie o pierwszym rozpoznaniu sprawy. Dygresja ta nie ma znaczenia dla sytuacji procesowej R. G. (1), skoro Sąd przyznał mu status sprawcy młodocianego i nie było to kwestionowane przez strony postępowania;

3. Podnoszony przez obrońcę zarzut samoistnego błędu w ustaleniach faktycznych (pkt. b. apelacji) jest błędem wyłącznie pozornym. Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że pomysł fałszowania kart narodził się latem 2008 r. i jego realizacji podjęli się S. G. (1), oskarżony R. G. (1) i A. D.. Zakupili wtedy maszynę marki M. (...). Natomiast w maju 2010 r. pojawiły się problemy z robieniem zakupów na podrobione karty płatnicze i S. G. (1) wraz z

oskarżonym R. G. (1) oraz A. K. (1), który w międzyczasie wszedł w miejsce A. D. zakupili nową maszynę do produkcji kart marki Z. (...). Zapis na stronie 44 uzasadnienia, gdzie Sąd meriti opisuje treść zeznań S. G. (1) i wymienia A. K. (1) jako tego, który w 2008 r. oglądał program wraz z S. G. i R. G. jest oczywiście wynikiem omyłki pisarskiej sądu, skoro zarówno w ustaleniach faktycznych jak i przy okazji omawiania poszczególnych dowodów (w tym np. zeznań S. G. na stronie 45 uzasadnienia) Sąd konsekwentnie wskazuje, że S. G. (1) poznał A. K. (1) na początku 2010 r. i wraz z nim zakupił drugą z maszyn, to jest marki Z. (...). Błąd ten nie ma przy tym żadnego znaczenia dla roli przypisanej oskarżonemu R. G. (1), który jak wynika z materiału dowodowego uczestniczył w procederze fałszowania kart od samego początku, czyli od jesieni 2008 r.

4. Sąd Apelacyjny nie podziela stanowiska autora omawianej apelacji, że orzeczona wobec oskarżonego kara 2 lat i 7 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny 300 stawek po 50 złotych każda mogłaby być uznana za karę rażąco niewspółmiernie surową w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem zarówno Sądu Najwyższego jak również Sądów Apelacyjnych tego rodzaju zarzut z kategorii ocen może być uznany za trafny i zasadny ale tylko wówczas gdy spełnione są łącznie dwa warunki. Pierwszy z nich to istotna, wyraźna „bijąca wręcz po oczach” różnica pomiędzy karą orzeczoną przez Sąd I instancji a karą jaką należałoby orzec w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowo

zastosowanych dyrektyw wymiaru kary. Drugi z nich to stwierdzenie przez Sąd drugiej instancji naruszenia dyrektyw wymiaru kary, które określa art. 53 k.k. i co może nastąpić poprzez pominięcie określonych okoliczności w tym wypadku o charakterze łagodzącym lub też gdy wprawdzie tego rodzaju okoliczności formalnie uwzględniono, ale nie nadano im właściwego znaczenia. W przedmiotowej sprawie żadna z wyżej wskazanych okoliczności nie zachodzi. Nadużyciem wydaje się twierdzenie, że wymierzona oskarżonemu G. kara pozbawienia wolności jest rażąco niewspółmiernie surowa gdy oskarżonemu przypisano zbrodnię zagrożoną karą od 5 lat pozbawienia wolności albo karą 25 lat pozbawienia wolności i wskutek zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary wymierzono karę 2 lat i 7 miesięcy. Również wymierzona na podstawie art. 33 k.k. kara grzywny nie nosi cech rażącej surowości. Postulat aby za karą adekwatną uznać tę równą okresowi tymczasowego aresztowania oskarżonego jest rażąco sprzeczny z zasadami wymiaru kary z art. 53 k.k. oraz sposobem łagodzenia kar wskazanym w przepisie art. 60 § 6 pkt 2 k.k.

Wniosek

1. Złagodzenie kary pozbawienia wolności i orzeczenie jej w wysokości równej okresowi tymczasowego aresztowania oskarżonego oraz
2. Złagodzenie kary grzywny poprzez obniżenie jej wysokości stosownie do

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

realnych (aktualnych) możliwości zarobkowych oskarżonego.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Nie zachodziły żadne podstawy do złagodzenia orzeczonych kar pozbawienia wolności i grzywny. Sąd Apelacyjny podziela ocenę prawną zachowania R. G. (1) dokonaną w I instancji oraz wysokość wymierzonej kary pozbawienia wolności i grzywny.		
Lp.	Zarzuty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego D. S.	
	<p>Zarzut naruszenia przepisów postępowania, mogących mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:</p> <p>1. Art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., poprzez orzeczenie z naruszeniem zasady obiektywizmu oraz poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania, w tym błędnej oceny zeznań świadka S. G. (1) w zakresie dotyczącym ilości posiadanych przez oskarżonego kart i wysokości kwoty, którą wydał oskarżony przy ich użyciu, oraz przyjęcie, że zeznania tego świadka są wiarygodne, gdy nie były spójne, jednoznaczne, a niejednokrotnie sprzeczne ze sobą;</p> <p>2. Art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>oraz rozstrzygnięcie wszelkich występujących okoliczności na jego niekorzyść, tak w zakresie ilości kart, jak również wysokości wydatkowanych kwot oraz świadomości, co do podejmowanych działań, co do ich bezprawności, podczas gdy podstawą skazania powinny być okoliczności i dowody nie budzące jakichkolwiek wątpliwości, a jeżeli takie wystąpią to powinny być rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca, które to naruszenia doprowadziły do poczynienia błędnych ustaleń faktycznych w sprawie i przyjęcia, że D. S. dopuścił się zarzucanego mu czynu poprzez posługiwanie się podrobionymi i przerobionymi kartami w ilości nie mniejszej niż 10 sztuk i dokonanie zakupów na kwotę nie mniejszą niż 20.000 zł, jak również miał pełną świadomość co do bezprawności działania, podczas gdy oskarżony posługiwał się 5 – 7 kartami i dokonał zakupów na około 10 tys. złotych</p> <p>3. Art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. w zw. z art. 53 § 1 i 2 k.k., poprzez pominięcie istotnych okoliczności łagodzących, tj. działania bez świadomości bezprawności i pod wpływem S. G., sposób życia oskarżonego w chwili obecnej, tj długi wpływ czasu od popełnienia przestępstwa, podjęcie pracy, dalszą naukę, założenie rodziny, posiadanie dziecka, jak również niskie zarobki, czy też odbycie połowy kary pozbawienia wolności</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut obraży przepisów postępowania wskazanych w</p>		

punktach 1 i 2 apelacji obrońcy jest niezasadny. Wyrok w odniesieniu do oskarżonego D. S. zapadł bez naruszenia wskazanych przepisów, zaś jego uzasadnienie umożliwia kontrolę odwoławczą tegoż orzeczenia. Na wstępie wskazać natomiast należy, że podobnie jak obrońca oskarżonego G. również obrońca oskarżonego S. w swojej apelacji popadł w sprzeczność wskazując, że zaskarża wyrok na korzyść oskarżonego, w zakresie dotyczącym rozstrzygnięcia o karze, gdy tymczasem wywiedzione zarzuty podważają rozstrzygnięcie Sądu meriti w zakresie dotyczącym winy. Oczywistym jest, że zgodnie z brzmieniem przepisu art. 118 § 1 i 2 k.p.k. znaczenie czynności procesowej ocenia się według treści złożonego oświadczenia, zaś niewłaściwe oznaczenie czynności procesowej, a zwłaszcza środka zaskarżenia, nie pozbawia czynności znaczenia prawnego, niemniej jednak od profesjonalnego podmiotu, jakim jest obrońca oskarżonego w osobie reprezentującego go adwokata oczekiwać należałoby precyzji oraz umiejętności prawidłowego formułowania, zarówno kierunku, zakresu zaskarżenia jak i postawionych zarzutów. Z treści złożonej apelacji wynika, że obrońca co do zasady nie kwestionuje udziału D. S. w przestępczym procederze, zarzucając jednocześnie, że Sąd błędnie przyjął liczbę podrobionych kart oraz kwotę dokonanych zakupów. Stanowisko powyższe nie jest słuszne, zaś argumenty zawarte w uzasadnieniu apelacji mają w istocie charakter polemiczny, nie mogą zatem prowadzić do uwzględnienia wskazanego zarzutu apelacyjnego. Ocena dowodów dokonana przez Sąd Okręgowy,

w tym w szczególności wyjaśnień oskarżonego w pełni pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. W pierwszym rzędzie stwierdzić należy, że oskarżony S., przyznając się do winy do czasu ponownego rozpoznania sprawy przed sądem zasadniczo nie kwestionował zarówno liczby używanych kart jak i kwoty dokonanych zakupów. Niemniej jednak Sąd I instancji prawidłowo ustalił te wartości opierając się na zeznaniach S. G. (1). Uszczegółowienie jego depozycji pozwoliło na zmniejszenie przez Sąd Okręgowy kwoty zakupów na sfalszowane karty z 60.000 zł. na 20.000 zł. Prawidłowo również Sąd zmodyfikował okres popełnienia przypisanego czynu. Twierdzenie obrony, że kart było 5 – 7, zaś kwota dokonanych zakupów to 10.000 zł to wyłącznie polemika z prawidłowymi ustaleniami Sądu, nie poparta przy tym żadnymi dowodami przeciwnymi. Jednocześnie z treści apelacji wynika, że wątpliwości w zakresie liczby kart i kwot zakupów ma jedynie obrońca, a nie Sąd, który żadnych wątpliwości w tym zakresie nie powziął. Nie zostały zatem naruszone zasady zawarte w art. 5 § 1 i 2 k.p.k. w sytuacji gdy Sąd I instancji dysponował w tej sprawie dowodami pozwalającymi na dokonanie stanowczych ustaleń faktycznych odnośnie sprawstwa, w tym rozmiaru przestępczej działalności D. S.. W realiach dowodowych występujących w przedmiotowej sprawie nie było zatem podstaw i potrzeby sięgania po regułę in dubio pro reo zawartą w art. 5 § 2 k.p.k.

Niezasadny jest również zarzut obrazy przepisów postępowania wskazany w punkcie 3 apelacji obrońcy. Podobnie jak w apelacji obrońcy oskarżonego

G. apelująca podnosząc obrazę przepisów postępowania wskazuje jednocześnie na naruszenie przepisu prawa materialnego art. 53 § 1 i 2 k.k. Ponadto nie wyjaśnia w sposób precyzyjny, w czym konkretnie objawia się obraza każdego ze wskazanych przepisów. Odnosząc się konkretnie do wymienionych przez nią, rzekomo pominiętych okoliczności kategorycznie stwierdzić należy, że żadna z nich, nie została pominięta przez Sąd meriti. Okoliczności te, związane w znacznej części z dyrektywami wymiaru kary zawartymi w przepisie art. 53 k.k. były skrupulatnie ocenione przez Sąd meriti przy wymiarze kary oskarżonemu D. S..

Sąd Apelacyjny nie podziela stanowiska autora omawianej apelacji, że orzeczona wobec oskarżonego kara 2 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności oraz grzywny 200 stawek po 50 złotych każda mogłaby być uznana za karę rażąco niewspółmiernie surową w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem zarówno Sądu Najwyższego jak również Sądów Apelacyjnych tego rodzaju zarzut z kategorii ocen może być uznany za trafny i zasadny ale tylko wówczas gdy spełnione są łącznie dwa warunki. Pierwszy z nich to istotna, wyraźna „bijąca wręcz po oczach” różnica pomiędzy karą orzeczoną przez Sąd I instancji a karą jaką należałoby orzec w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowo zastosowanych dyrektyw wymiaru kary. Drugi z nich to stwierdzenie przez Sąd drugiej instancji naruszenia dyrektyw wymiaru kary, które określa art. 53 k.k. i co może nastąpić poprzez pominięcie

określonych okoliczności w tym wypadku o charakterze łagodzącym lub też gdy wprowadzie tego rodzaju okoliczności formalnie uwzględniono, ale nie nadano im właściwego znaczenia. W przedmiotowej sprawie żadna z wyżej wskazanych okoliczności nie zachodzi. Nadużyciem wydaje się twierdzenie, że wymierzona oskarżonemu S. kara pozbawienia wolności jest rażąco niewspółmiernie surowa gdy oskarżonemu przypisano zbrodnię zagrożoną karą od 5 lat pozbawienia wolności albo karą 25 lat pozbawienia wolności i wskutek zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary wymierzono karę 2 lat i 1 miesiąca. Również wymierzona na podstawie art. 33 k.k. kara grzywny nie nosi cech rażącej surowości. Postulat aby za karą adekwatną uznać karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności w realiach przedmiotowej sprawy, szeroko omówionych przez Sąd I instancji okolicznościach obciążających jest nieuprawniony. Tym samym nie zachodzi również możliwość warunkowego zawieszenia wymierzonej kary pozbawienia wolności.

Wniosek

1. Złagodzenie zasądzonej przez Sąd kary pozbawienia wolności i orzeczenie jej w wysokości 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności;
2. Zaliczenie na poczet orzeczonej kary okresu tymczasowego aresztowania od dnia 19 września 2011 r. do dnia 14 grudnia 2012 roku i warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary w pozostałej części;

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

3. Złagodzenie kary grzywny.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Nie zachodziły żadne podstawy do złagodzenia orzeczonych kar pozbawienia wolności i grzywny. Sąd Apelacyjny podziela ocenę prawną zachowania D. S. dokonaną w I instancji oraz wysokość wymierzonej kary pozbawienia wolności i grzywny. Wniosek o zaliczenie na poczet złagodzonej kary okresu tymczasowego aresztowania od dnia 19 września 2011 r. do dnia 14 grudnia 2012 roku i warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary w pozostałej części nie znajduje oparcia w przepisach prawa.</p>		

<p>4. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p><u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>		
<p>1.</p>	Przedmiot utrzymania w mocy	
<p><u>W całości w stosunku do oskarżonych R. G. (1) i D. S. oraz w zakresie czynu przypisanego K. G. (1) w punkcie 2. wyroku.</u></p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego w stosunku do tych oskarżonych w tym zakresie było prawidłowe i dlatego wydane orzeczenie zostało utrzymane w mocy</p>		
<p><u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>		

1.	Przedmiot i zakres zmiany
<i>W zakresie czynu przypisanego oskarżonemu K. G. (1) w punkcie 1 wyroku Sądu I instancji ustalono, że wziął on udział w podrobieniu kart kredytowych w liczbie nie większej niż 53, przy użyciu, których dokonano zakupów na kwotę nie większą niż 21. 722 zł. i obniżono wymierzoną oskarżonemu za ten czyn karę do 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Połączono kary jednostkowe i wymierzono karę łączną 2 lat i 7 miesięcy pozbawienia wolności.</i>	
Zwięźle o powodach zmiany	
Uwzględniono częściowo zarzut apelacji sprowadzający się do obrazy wskazanych przepisów prawa procesowego, których naruszenie skutkowało błędnymi ustaleniami faktycznymi, ale tylko w części kwestionującej liczbę podrobionych kart i kwotę zakupów.	

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
I.5. II.1.	Na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności K. G. (1) Na poczet orzeczonej wobec D. S. kary pozbawienia wolności prawidłowo zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie.
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
V.	Zwolniono wszystkich oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

7. PODPIS		
Ewa Leszczyńska Furtak Izabela Szumniak Dorota Tyrła		
<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego K. G. (1)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie z pkt 1 – 3 wyroku Sądu I instancji	
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego R. G. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie z pkt 4 wyroku Sadu I instancji		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego D. S.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie z pkt 5 wyroku Sadu I instancji		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana